

พ.ศ.๒๔๘๑

ซื้อเครื่องบินสี่สสาร ๔ ที่นั่ง แบบ แฟร์ไชลด์ (Fairchild 24J/K) จากสหรัฐฯ จำนวน ๑ เครื่อง ราคา เครื่องละ ๒๑,๐๐๕.๖๐ บาท ตั้งชื่อว่าเครื่องบินแบบ ๕๑ หรือปัจจุบันเรียกว่า บ.ส.๑ (เครื่องบินสี่สสารแบบ ที่ ๑) และซื้อเพิ่มเติมในปี ๒๔๘๓ อีก ๑๐ เครื่อง

บ.ส.๑ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๑-๒๔๙๓

ซื้อเครื่องบินสี่สสาร ๒ ที่นั่ง แบบ เรียร์วินด์ เดอลุกซ์ (Rearwind Deluxe M9000) จากสหรัฐฯ จำนวน ๒ เครื่อง ราคาเครื่องละ ๖,๘๘๗.๕๐ บาท ได้รับชื่อว่าเครื่องบินแบบ ๕๒ ชื่อปัจจุบัน บ.ส.๒ (เครื่องบินสี่สสารแบบที่ ๒)

บ.ส.๒ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๑-๒๔๘๘

พ.ศ.๒๔๘๒

กองทัพอากาศสร้างเครื่องบินฝึกขึ้นใช้ราชการ จำนวน ๑๐ เครื่อง โดยมีพื้นฐานจากเครื่องบินคอร์แซร์ แต่ติดตั้งเครื่องยนต์กำลังน้อยกว่าเดิม เรียกว่าเครื่องบินแบบ ๘๗ หรือ “คอร์แซร์ห่วยๆ” ปัจจุบันเรียกว่า บ.ฝ.๕ (เครื่องบินฝึกแบบที่ ๕)

บ.ฝ.๕ ประจําการ พ.ศ.๒๔๘๒-๒๔๙๒

กรณีพิพาทอินโดจีนฝรั่งเศส

พ.ศ.๒๔๘๓ - ๒๔๘๔

กองทัพอากาศสั่งซื้อเครื่องบินขับไล่แบบ เอ็นเอ-๖๘ (North American NA-68) จำนวน ๖ เครื่อง และเครื่องบินโจมตีแบบ เอ็นเอ-๖๙ (North American NA-69) จำนวน ๑๐ เครื่อง จากสหรัฐฯ แต่เมื่อไทยเกิดขัดแย้งกับฝรั่งเศสในกรณีอินโดจีน รัฐบาลสหรัฐฯ จึงระงับเครื่องบินทั้ง ๒ แบบไว้เพื่อป้องกันมิให้ไทยนำไปรบกับฝรั่งเศส เอ็นเอ-๖๘ ถูกระงับขณะส่งมาถึงมะนิลา เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๔๘๓ และ ๙ วันต่อมา เครื่องบิน เอ็นเอ-๖๘ ก็ถูกระงับขณะรอส่งลงเรือที่แคลิฟอร์เนีย

เครื่องบินแบบ เอ็นเอ-๖๘ ไม่ได้เข้าประจำการ

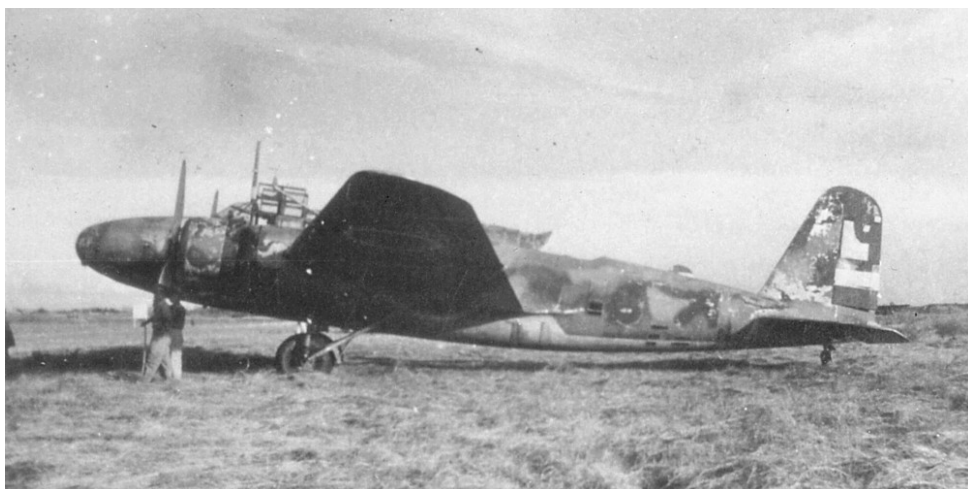

เครื่องบินแบบ เอ็นเอ-๖๙ ไม่ได้เข้าประจำการ

การระงับเครื่องบินทั้ง ๒ แบบนี้ ทำให้กองทัพอากาศต้องหาทางเลือกใหม่ ในขณะเดียวกันญี่ปุ่นได้เสนอขายเครื่องบินให้กับไทย กองทัพอากาศจึงส่งเจ้าหน้าที่ ๘ คน เดินทางไปเลือกแบบเครื่องบินที่ญี่ปุ่น และสั่งซื้อเครื่องบินโจมตีแบบมิตซูบิชิ กี-๓๐ (Mitsubishi Ki-30 Ann) จำนวน ๒๕ เครื่อง และเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนักแบบมิตซูบิชิ กี-๒๑ (Mitsubishi Ki-21-I Sally) จำนวน ๕ เครื่อง เครื่องบินทั้งหมดส่งมาถึงประเทศไทยในปลายเดือนพฤศจิกายน เครื่องบิน กี-๓๐ ได้รับการตั้งชื่อว่าเครื่องบินแบบ ๒๖ หรือชื่อปัจจุบัน บ.จ.๒ (เครื่องบินโจมตีแบบที่ ๒) แต่ทหารอากาศนิยมเรียกเครื่องบินแบบนี้ว่า “นาโงยา” ตามชื่อเมืองที่ตั้งของบริษัทมิตซูบิชิ ส่วน กี-๒๑ ได้ชื่อเป็นเครื่องบินแบบ ๖๑ หรือปัจจุบันเรียกว่า บ.ท.๔ (เครื่องบินทิ้งระเบิดแบบที่ ๔) แต่นิยมเรียกว่า “นากาจิม่า” เพราะเครื่องบินของไทยสร้างที่โรงงานของบริษัทนากาจิม่า ภายใต้สิทธิบัตรจากมิตซูบิชิ

บ.จ.๒ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๑-๒๔๘๒

บ.ท.๔ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๔-๒๔๘๒

กองทัพอากาศมีบทบาทเป็นอย่างมากในกรณีพิพาทอินโดจีนฝรั่งเศส โดยปฏิบัติการกิจการครอง
อากาศและการโจมตีเป้าหมายลึกเข้าไปในดินแดนข้าศึก รวมทั้งการรบร่วมกับกองทัพบก และกองทัพเรือ
ในการรบทางอากาศทหารอากาศไทยยังสามารถยิงเครื่องบินข้าศึกตกได้อีกจำนวนหนึ่ง

บ.จ.๑(บน) และ บ.จ.๒ โจมตีเป้าหมายในอินโดจีนฝรั่งเศส(พระตะบอง)

บ.ท.๓ ที่ระเบิดในอินโดจีน

บ.ข.๘ ในการรบเหนือบ้านยาง ๒๔ มกราคม ๒๕๒๔ ยิงเข้าตีตก ๒ เครื่อง

สงครามมหาเอเชียบูรพา

พ.ศ.๒๔๘๔ - ๒๔๘๘

เช้ามีดของวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ กองทัพอากาศไทย เพื่อใช้เป็นทางผ่าน ไปโจมตี กองทัพอังกฤษในพม่าและมลายู มีการสู้รบระหว่างทหารไทยและทหารญี่ปุ่นตลอดแนวชายฝั่งทะเล ค้านอ่าวไทย ทหารอากาศกองบินน้อยที่ ๕ ประจวบคีรีขันธ์ ต่อสู้อย่างดุเดือดเป็นเวลาถึง ๓๒ ชั่วโมง ก่อนได้รับคำสั่งให้หยุดยิง เมื่อการรบยุติมีทหารอากาศเสียชีวิต ๓๘ คน ยุวชนทหาร ๑ คน ตำรวจ ๑ คน และสภาพสตรี ๒ คน ขณะที่ฝ่ายญี่ปุ่นสูญเสียทหารประมาณ ๔๐๐ คน

การรบของกองบินน้อยที่ ๕

ที่สนามบินวัดนานคร นักบินไทย ๓ คน นำ บ.ข.๑๐ ขึ้นสกัดกั้นเครื่องบินญี่ปุ่น ๒๐ เครื่อง ที่บินล้ำแดนเข้ามาและครองอากาศอยู่ก่อนแล้ว ผลปรากฏว่าเครื่องบินของไทยทั้ง ๓ เครื่องถูกยิงตกและนักบินผู้กล้าหาญเสียชีวิตทั้ง ๓ คน

เมื่อรัฐบาลไทยตัดสินใจยอมให้ญี่ปุ่นผ่านแดน และร่วมเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น กองทัพอากาศ ได้มีบทบาทร่วมในการรุกรองของกองทัพพายัพเข้าไปในสหรัฐไทยเดิม ในระหว่างปี ๒๔๘๕-๒๔๘๖

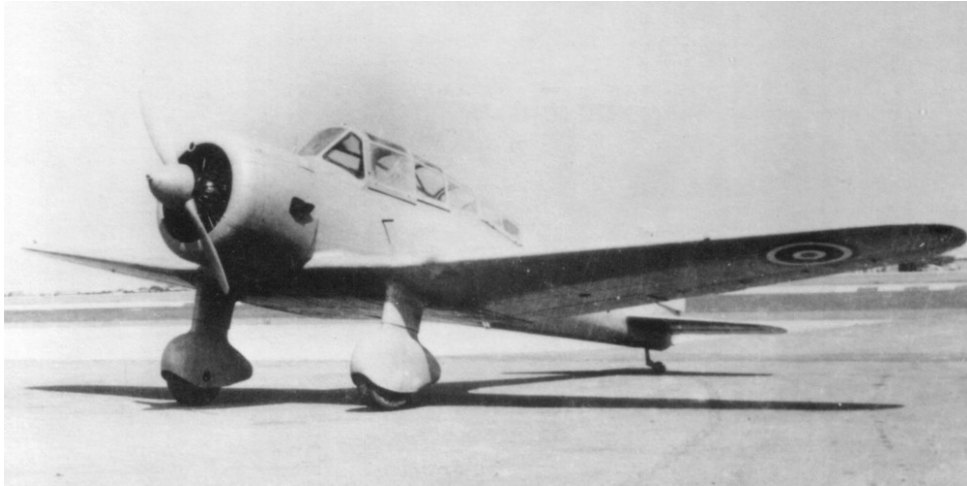
บ.ท.๔ ทิ้งระเบิดที่ตั้งทางทหารในเชียงตุง

ในต้นปี ๒๔๘๕ กองทัพอากาศสั่งซื้อเครื่องบินขับไล่แบบ นากาจิม่า กิ-๒๗ (Nakajima Ki-27b Nate) จากญี่ปุ่น จำนวน ๑๒ เครื่อง เครื่องบินของไทยผลิตที่โรงงานแมนซี (Mantsyu Hikoki Seizo) ในเมือง ฮาร์บิน แมนจูเรีย ได้รับการตั้งชื่อว่าเครื่องบินแบบ ๑๕ หรือชื่อปัจจุบัน บ.ข.๑๒ (เครื่องบินขับไล่แบบ ที่ ๑๒) ทหารอากาศนิยมเรียกชื่อเล่นว่า “โตะตะ” ตามชื่อเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัทนากาจิม่า

บ.ข.๑๒ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๕-๒๔๘๖

ในโอกาสเดียวกัน กองทัพอากาศซื้อเครื่องบินฝึกแบบ ตาชิกาวา กี-๓๖ (Tachikawa Ki-36 Ida) จำนวน ๒๔ เครื่อง ตั้งชื่อว่าเครื่องบินแบบ ๘๘ ชื่อปัจจุบัน บ.ฝ.๖ (เครื่องบินฝึกแบบที่ ๖) หรือมีชื่อเล่นว่า “ตาชิกาวา”

บ.ฝ.๖ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๕-๒๔๙๓

ต่อมาในปี ๒๔๘๖ กองทัพอากาศซื้อเครื่องบินขับไล่แบบ นากาจิม่า กี-๔๓ (Nakajima Ki-43-IIb Hayabusa) จำนวน ๒๔ เครื่อง จากประเทศญี่ปุ่น มีชื่อเรียกว่าเครื่องบินแบบ ๑๔ ชื่อปัจจุบัน บ.ข.๑๓ (เครื่องบินขับไล่แบบที่ ๑๓) หรือชื่อเล่น “ฮายาบุซา” เป็นเครื่องบินขับไล่ที่มีสมรรถนะดีที่สุดในสงครามมหาเอเชียบูรพา

บ.ข.๑๓ ประจำการ พ.ศ.๒๔๘๖-๒๔๙๒

เครื่องบินอีกแบบหนึ่งที่เข้าประจำการในปีนี้เป็นเครื่องบินทิ้งระเบิดแบบ มาร์ติน ๑๓๕ จำนวน ๓ เครื่อง และมาร์ติน ๑๖๖ จำนวน ๖ เครื่อง ซึ่งญี่ปุ่นยึดได้จากชาวและมอบให้ไทย นักบินไทยนำเครื่องบินทิ้ง ๒ ชุด บินจากชวามาถึงประเทศไทยในวันที่ ๑๖ สิงหาคม และ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๔๘๖ เรียกชื่อรวมกันว่า เครื่องบินแบบ ๔๑ เช่นเดียวกับเครื่องบินที่ซื้อมาฝูงแรกเมื่อปี ๒๔๗๕

เครื่องบินทิ้งระเบิดแบบ มาร์ติน ๑๖๖

เมื่อไทยร่วมเป็นฝ่ายญี่ปุ่น ฝ่ายสัมพันธมิตรก็เริ่มโจมตีทางอากาศต่อประเทศไทยทันที การโจมตีรุนแรงขึ้นตั้งแต่ปลายปี ๒๔๘๖ จนกระทั่งสงครามยุติลงในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๘๘ กองทัพอากาศต้องปฏิบัติการป้องกันทางอากาศ ในสภาพที่เสียเปรียบทั้งปริมาณและคุณภาพของอากาศยาน แต่อย่างไรก็ตาม นักบินไทยสามารถยิงเครื่องบินข้าศึกตกจำนวน ๒ เครื่อง คือเครื่องบินขับไล่แบบ พี-๕๑ (North American P-51 Mustang) และเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนักแบบ บี-๒๙ (Boeing B-29 Super Fortress) จากการรบในอากาศเมื่อวันที่ ๑๑ และ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๗

ยุทธเวหาเหนือฟ้าลำปาง ๕ ต่อ ๑๖ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๘๗

นักบินไทยยิงเครื่องบินทิ้งระเบิดแบบ บี-๒๕ ของฝ่ายสัมพันธมิตรตก เมื่อ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๗

พ.ศ.๒๔๕๐

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ กองทัพอากาศจำเป็นต้องซื้อเครื่องบินเหลือใช้สงครามจากฝ่ายสัมพันธมิตรเข้าประจำการเป็นจำนวนมาก เครื่องบินเหล่านี้ได้แก่

เครื่องบินสื่อสาร ๒ ที่นั่ง แบบ แอล-๔ (Piper L-4 Grasshopper) จากสหรัฐฯ จำนวน ๔๒ เครื่อง ราคาเครื่องละ ๑๕,๘๔๐ บาท กำหนดชื่อเป็น บ.ส.๓ (เครื่องบินสื่อสารแบบที่ ๓)

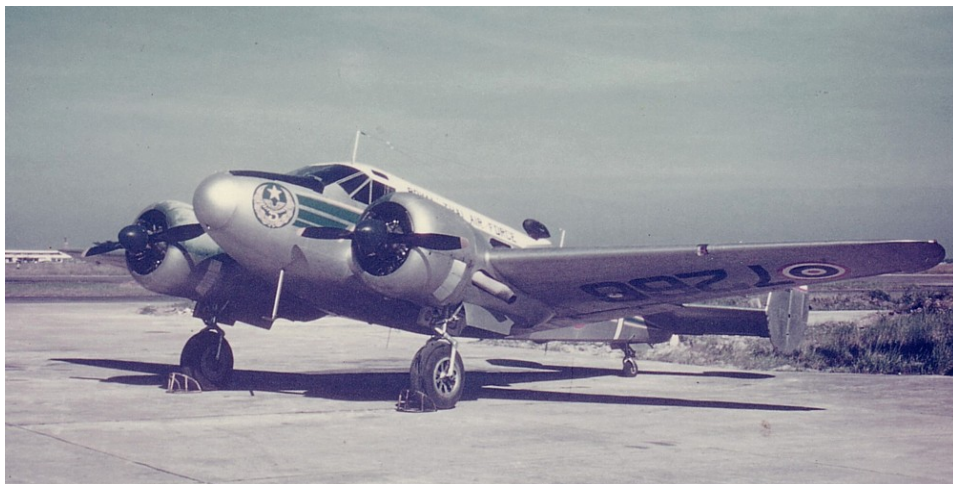
บ.ส.๓ ประจำการ พ.ศ.๒๔๕๐-๒๕๐๒

รับซื้อเครื่องบินสื่อสารแบบ แอล-๕ (Stinson L-5 Sentinel) จากกองทัพอากาศอังกฤษ ที่กรุงร่างกุ้ง ในเดือนมกราคม ๒๔๕๐ จำนวน ๑๐ เครื่อง ราคาเครื่องละ ๑๕,๘๗๒ บาท กำหนดชื่อเป็น บ.ส.๔ (เครื่องบินสื่อสารแบบที่ ๔)

บ.ส.๔ ประจําการ พ.ศ.๒๔๙๐-๒๕๐๒

นอกจากเครื่องบินสื่อสารแล้ว ยังได้ซื้อเครื่องบินลำเลียง ๒ แบบคือ ซี-๔๕ (Beechcraft C-45 Expediter) จำนวน ๖ เครื่อง จากสหรัฐฯ ราคาเครื่องละ ๓๒๕,๕๑๕.๖๐ บาท มีชื่อเรียกว่า บ.ล.๑ (เครื่องบินลำเลียงแบบที่ ๑)

บ.ล.๑ ประจําการ พ.ศ.๒๔๙๐-๒๕๑๔

เครื่องบินลำเลียงอีกแบบหนึ่งคือ ซี-๔๗ (Douglas C-47 Skytrain) ซึ่งต่อจากกองทัพอากาศอังกฤษ จึงเรียกชื่อเล่นตามแบบอังกฤษว่า “ดาโกต้า” (Dakota) และกำหนดแบบเป็น บ.ล.๒ (เครื่องบินลำเลียงแบบที่ ๒) เข้าประจําการในระหว่างปี ๒๔๙๐-๒๔๙๖ จำนวน ๑๔ เครื่อง ต่อมากองทัพอากาศได้รับ บ.ล.๒ จากสหรัฐฯ อีกจำนวนหนึ่ง เครื่องบินแบบนี้มีประวัติการใช้งานยาวนาน สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยในการไปปฏิบัติการกิจร่วมกับสหประชาชาติในสงครามเกาหลี และสงครามเวียดนาม รวมทั้งปฏิบัติการกิจเป็นเครื่องบินพระที่นั่ง การกิจของ บ.ล.๒ ในช่วงสุดท้ายก่อนปลดประจําการคือทำฝนหลวงสนับสนุนโครงการพระราชดำริ

บ.ล.๒ ประจำการ พ.ศ.๒๔๕๐-๒๕๓๔

นอกจากนี้ยังได้ซื้อเครื่องบินฝึกแบบ ไมล์สมาจิสเตอร์ (Miles Magister) จากอังกฤษ จำนวน ๑๘ เครื่อง ราคาเครื่องละ ๕๑๖ ปอนด์ กำหนดชื่อเรียกว่า บ.ฝ.๗ (เครื่องบินฝึกแบบที่ ๗)

บ.ฝ.๗ ประจำการ พ.ศ.๒๔๕๐-๒๔๕๕